

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Стара Загора, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина К. Мишова

при участието на секретаря К. Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Гражданско дело № 20225500100254 по описа за 2022 година

Предявени са искове по е иск с правно основание чл.45, ал.1 ЗЗД, чл.73 ЗННД и чл.124, ал.1 ГПК.

Ищецът П. Ж. П. твърди, че заедно със съпругата му А. Н. П. са придобили чрез покупко-продажба недвижим имот, представляващ УПИ VI-177, кв.13 по плана на гр. Х., с площ от 1090 кв.м., заедно с построената в имота жилищна сграда от 70 кв.м, стопанска сграда и гараж, като за сделката е съставен н.а. № 35/1997 г., рег. № 3196, дело № 4259, т. XI на нотариуса при РС Хасково. Това бил единственият дом на семейството му. С н.а. № 5/2001 г. на нотариус К. П. Г. с рег. № 353 НК при използване на „фалшив“ документ, имитиращ пълномощно, дадено от ищеца и от съпругата му, този имот бил прехвърлен в собственост на лицето П.И.А.. Ищецът твърди, че ответницата Г. не била спазила задълженията си по проверка истинността на представеното й пълномощно. Ищецът твърди, че нито той, нито съпругата му са предоставяли пълномощно за продажба на посочения имот и сделката била нищожна поради липса на съгласие. След като узнали за нея ищецът твърди, че се е свързал с купувача, който с н.а. № 33/2003 г. отново на нотариус К. П. Г. „върнал“ обратно собствеността. През периода между двете сделки лицето П.И.А. учредил върху процесния недвижим имот договорна ипотека като обезпечение на вземане на „Е.“ АД (сега „Ю.Б.“ АД), за което бил съставен н.а. № 51 от 07.02.2003 г., т.І, рег. № 953, н.д. № 45/2003 г. на нотариус К. В. В.. Тя, поради неизпълнение на служебните си задължения, пропуснала да провери валидността на всички документи и така допуснала да се учреди договорна ипотека върху имот, без участие на истинския му собственик и от лице, легитимиращо се с нищожен акт за собственост. „Е.“

АД (сега „Ю.Б.“ АД) използвала учредената от несобственик ипотека и по нейна молба било образувано и започнато принудително изпълнение върху имота. Ищецът твърди, че е получил съобщение, че на 27.11.2004 г. е насрочена публична продажба на имота по изп.д. № 1337/2003 г. на ДСИ. Ищецът твърди, че отишъл на посочената дата пред сградата на РС Хасково, но тя била затворена и нямало никой. ДСИ също не се появил и в първия работен ден. Затова ищецът счита, че протоколът за продажбата не е съставен в съда. За извършената продажба било съставено постановление за възлагане от 06.12.2004 г. от ответника А. И. П., който не бил държавен съдебен изпълнител при РС Хасково. Затова това постановление било нищожно. Въз основа на него бил извършен въвод на владение на М.М.Х. на 10.09.2005 г. Ищецът твърди, че описаните незаконосъобразни действия на 3 ответниците му причинили вреди – имуществени и неимуществени, които се изразяват в лишаването му от възможността да ползва имота 17 години, като жилищната сграда и другите постройки били съборени, както и в преживяването на силно негативни емоции, тревоги, безпокойство и унижение домът му да бъде описван и изнасят на публична продажба, без дори семейството да има дългове. Всички притеснения относно жилището довели до влошаване на здравословното състояние на родителите му, както и до разрушаване на семейството му. Иска съдът да осъди ответниците солидарно да му заплатят обезщетение в размер на 300 000 лв. за причинените имуществени вреди и 200 000 лв. за неимуществени вреди, както и да признае за установено, че процесното постановление е недействително - нищожно.

Ответникът А. И. П. твърди, че в периода от 18.11.2002 г. до 20.07.2005 г. е изпълнявал длъжността съдебен изпълнител при РС Хасково.

Ответницата К. П. Г. оспорва исковата молба. Възразява, че исковете са погасени по давност. Оспорва твърдението, че не е изпълнила служебните си задължения при изповядване на процесната сделка.. Нищо не е показвало пълномощното да не е неистинско. Счита, че дори и да се приеме това твърдение, при порок в представителната власт сделката е унищожяема, а не нищожна, а унищожяемостта може да се претендира в 3- годишен срок. Оспорва твърдението, че постановлението за възлагане на недвижимия имот е нищожно, тъй като било подписано от лице, което няма качеството на ДСИ, тъй като ответникът П. е заемал тази длъжност.

Ответницата К. В. В.-К. не оспорва твърдението, че на 29.12.2001 г. нотариус К. П. Г. е съставила н.а. за покупко-продажба на процесния имот, по силата на която ищецът и съпругата го продали на лицето П.И.А.. Не оспорва твърдението, че на 24.09.2003 г. нотариус К. П. Г. е съставила нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху процесния имот в полза на „Е.“ АД, както и твърдението, че на 06.12.2004 г. е издадено постановление за възлагане по изп.д. № 1337/2003 г. по описа на СИС при РС Хасково. Оспорва твърдението, че при оформянето на нотариалния акт за учредяване на договорна ипотека не е изпълнила служебните си задължения да провери всички документи, легитимиращи собствеността върху имота, като по този

начин е допуснала ипотеката да бъде учредена без участие то собствениците. Оспорва и твърденията за наличието на имуществени и неимуществени вреди. Твърди, че на 07.02.2003 г. при явяването на участниците в нотариалното производство са й били представени като документ за собственост нотариален акт № 5/2001 г. на нотариус с № 353, чрез който ипотекарните длъжници са удостоверили правото си на собственост върху имота. Твърди, че тогава били представени и скица на имота, в която за собственик на имота бил посочен П.И.А.. Твърди, че преди сделката тя и кредиторът „Е.“ АД извършили справка за тежести, искиви молби и възбрани. Твърди, че учредителите на ипотеката заявили пред нея, че върху имота няма тежести, права на трети лица, както и съдебни и други спорове. Твърди, че актът е бил прочетен на лицата и те одобрили съдържанието му и изразили съгласието си да сключат договора. Всички тези факти и обстоятелства били обективирани в оформения нотариален акт. В отговора се излагат и съображения по правото относно елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане. Възражава, че претенциите на ищеца са погасени по давност.

Ответникът „Ю.Б.“ АД оспорва исковете. Твърди, че по делото не е доказано, че пълномощното, използвано от Т.И.С. за извършване на покупко-продажбата, е „фалшиво“; че н.а. № 5/2001 г. е недействителен и счита, че той е произвел правното си действие, поради което счита, че няма противоправно действие или бездействие от страна на „Е.“ АД – техен праводател, при учредяването на договорната ипотека. Към датата на учредяването й собственици на имота са били П.И.А. и Д.Ж.А. и те са учредили ипотеката. Последващите разпореждания с имота били непротивопоставили на банката като ипотекарен кредитор и не могат да обосноват отговорност на банката за вреди. Твърди, че ищецът е следвало да предприеме друг ред за оспорване на пълномощното, а не да сключва последваща сделка.. Ако между ищеца и купувача е имало симулация при извършването на посочените покупкопродажби и с тях те са прикривали други съглашения, се позовава на чл.17 ЗЗД. Твърди, че към датата на възлагането на имота лицето А. И. П. е имал качеството на съдебен изпълнител. По отношение на останалите деяния счита, че описанието им в исковата молба не сочи те да са извършени от „Е.“ АД. Твърди, че твърденията за настъпили вреди били недоказани. Оспорва причинната връзка между действията и бездействията на „Е.т“ АД и твърдените вреди. Твърди, че не е налице и вина, солидарност. Възражава, че давността е изтекла и иска съдът да отхвърли предявените искиове.

Третото лице помагач „ЗАД „А.Б.“ оспорва предявените искиове. Признава, че е налице валидно застрахователно правоотношение с ответницата К. В. В.. Твърди, че не са налице доказателства тя да е допуснала да бъде учредена договорна ипотека върху недвижим имот, без участието на истинския му собственик. Оспорва противоправност в действията й, наличието на причинна връзка. Оспорва твърдението, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, както и имуществени такива. Възражава, че е изтекла

погасителна давност и счита, че отговорността на застрахователното дружество не може да бъде ангажирана.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, становищата на страните и приложимото право, намери за установено следното:

По делото не е спорно, а и се установява от приетите като доказателства нотариални актове, че ищецът и съпругата му са били собственици на недвижим имот – дворно място, представляващо ПИ VI-177, кв.13 по плана на гр Х., ***, цялото от 1320 кв.м по нотариален акт № 185/1951 г., а по скица с площ от 1090 кв.м, при неуредени регулационни отношения, ведно с построените в него жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, с граници на имота: ПИ V-176, VII-166 и VII-167, улица, XVIII 179 и XVII-527. С договор за покупко продажба от 29.12.2001 г., обективиран в н.а. № 5, т.VII, рег. № 4700, дело № 726 по описа на нотариус К. Г. с № 353 по регистъра на Нотариалната камара, ищецът и съпругата му продават този имот на П.И.А.. При изслушването на сделката продавачите са били представлявани от пълномощник – Т.И.С.. Видно от съдържанието на нотариалния акт, това пълномощно - № 3778 от 25.10.2001 г., е било представено пред нотариуса.

С договор за покупко-продажба от 24.09.2003 г., обективиран в н.а. № 33, т.VII, рег. № 4424, дело № 440/2003 г. по описа на нотариус К. Г. с № 353 от регистъра на Нотариалната камара, П.И.А. и съпругата му Д.Ж.А. продават на ищеца и неговата съпруга описания по-горе имот. Междувременно, няколко месеца преди тази сделка., П.И.А. и съпругата му Д.Ж.А. учредяват в полза на „Е.“ АД София (сега „Ю.Б.“ АД) договорна ипотека върху процесния имот за обезпечаване на кредита, който банката отпуска на „С.н“ ООД. За ипотеката е съставен н.а. № 51, т.I, рег. № 953, дело № 45/2003 г., от 07.02.2003 г. по описа на нотариус К. В. с рег. № 352 по регистъра на Нотариалната камара.

С постановление за влягане на недвижим имот от 06.12.2004 г., издадено по изп. д. № 1337/2003 г. от А. И. П. – съдебен изпълниел при Районен съд гр. Х., процесният недвижим имот е възложен на М.М.Х. от гр. Х.. Постановлението е влязло в сила на 09.05.2005 и е вписанов Агенцията по вписванията.

По делото е установено от заключението на назначената и изслушана съдебно техническа експертиза, че от описаните в нотариалните актове и постановлението за възлагане сгради съществува към момента само гараж, но с различна площ от посочената. Към момента в имота съществува лятна кухня с площ от 11 кв.м и жилищна сграда на два етажа със сутерен, със застроена площ от 93 кв.м и РЗП 208,66 кв.м, която е изградена до степен „груб строеж“ – с оградни стени и покрив от керемиди. Пазарната стойност на сградите към 09.05.2005 г. е общо 36 806 лв. За новопостроената жилищна сграда има издадено разрешение за строеж № 183 от 19.06.2017 г., както и протокол за даване на строителна линия и откриване на площадка от 18.04.2018 г.

По делото е установено още, че с предложение от председателя на Районен съд Хасково, направено на основание чл.150, ал.2 ЗСВ (в редакцията му към онзи момент) и във връзка с решение на ВСС по протокол № 28 от 25.09.2002 г., т.19 и 20, е предложено на вакантната длъжност „Съдия-изпълнител“ и ръководител на служба „Съдебно изпълнение“ към Районен съд – Хасково да бъде назначен А. И. П.. На 05.11.2002 г. между него и министъра на правосъдието А.С. е сключен трудов договор № ЛСИ-632/05.11.2002 г., по силата на който на П. е възложена длъжността „съдия-изпълнител-ръководител“. Той е встъпил в длъжност на 18.11.2002 г. В акта за встъпване в длъжност е посочено, че лицето встъпва в изпълнение на длъжността на основание заповед № ЛСИ-632/05.11.2002 г. С молба от 15.07.2005 г., адресирана до министъра на правосъдието, П. е поискал да бъде освободен от заеманата длъжност. Със заповед № ЛСИ-520 от 20.07.2005 г. на министъра на правосъдието трудовото правоотношение е било прекратено.

От приложеното гр.д. № 899/2005 г. по описа на Районен съд Хасково се установява, че ищецът П. Ж. П. и съпругата му АА. Н. П. са предявили срещу П.И.А., Д.Ж.А., „С.н“ ООД и др. иск за нищожност на н.а. № 5, т.VII, рег. № 4700, дело № 726 по описа на нотариус К. Г. и н.а. № 51, т.I, рег. № 953, дело № 45/2003 г., от 07.02.2003 г. по описа на нотариус К. В., производството по което е прекратено, а исковата молба – върната.

Предвид на горните факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 73, ал. 1 ЗННД нотариусът носи имуществена отговорност за вредите, причинени от виновно неизпълнение на неговите задължения, съгласно ЗЗД, но не повече от удостоверявания материален интерес. По силата на препращането към ЗЗД, предпоставките за уважаване на иска по чл. 73, ал. 1 ЗННД са общите предпоставки за осъществяване фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД. Фактическият състав на тази правна норма съдържа пет елемента, чието кумулативно наличие следва да бъде установено във всеки отделен случай, за да може да се ангажира отговорността на причинилия вредите. Необходимо е да е налице деяние, което да е виновно и противоправно; да са налице вреди, които да бъдат в причинно-следствена връзка с това деяние. Според разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК в тежест на ищеца е да докаже наличието на тези предпоставки, обуславящи основателността на иска, като изключение прави само вината, която съгласно чл.45, ал.2 ГПК се предполага до доказване на противното. Във всички случаи доказването трябва да бъде пълно, т.е. да създаде сигурно убеждение у съда за истинността на фактическите твърдения на ищеца. Доказателства в този смисъл обаче няма по делото, а от представените не би могло да се приеме, че ответниците К. Г. и К. В. в качеството си на нотариуси не са спазили законовите си задължения да проверят истинността и валидността на всички представени им документи при изслушване на двете процесни сделки - за покупко-продажба и за ипотека. Съгласно чл.578, ал.4 ГПК лицата или техните пълномощници, чиито изявления се съдържат в нотариалния акт, се явят лично пред

нотариуса, който проверява самоличността, дееспособността и представителната им власт с документ за самоличност и пълномощно. Съгласно чл. 579, ал.1 нотариусът прочита на участващите лица съдържанието на акта и ако те го одобряват, изписват името си и полагат подписа си. Нотариалният акт трябва да съдържа: годината, месеца, деня на издаването му; името на нотариуса, който го издава; пълното име, единния граждански номер на лицата, които участват в производството, както и номера, датата, мястото и органа на издаване на техния документ за самоличност; съдържанието на акта; кратко обозначение на документите, удостоверяващи наличността на изискванията по чл. 586, ал. 1 и подпис и изписано пълно име на страните или техни представители и подпис на нотариуса. Когато се издава нотариален акт, с който се прехвърля право на собственост или се учредява, прехвърля, изменя или прекратява друго вещно право върху недвижим имот, нотариусът проверява дали праводателят е собственик на имота и дали са налице особените изисквания за извършване на сделката. Правото на собственост се удостоверява със съответните документи, а когато праводателят не разполага с такива документи - по реда на чл. 587, ал. 2. Нотариусът удостоверява в акта и извършването на проверката по ал. 1, като посочва документите, удостоверяващи правото на собственост, и другите изисквания.

В случая е видно, че ответниците са изпълнили тези изисквания на закона и в оспорваните нотариални актове са отразили изискванията му както по отношение на лицата, участващи в сделката, респ. тяхната представителна власт, така и по отношение на принадлежността на правото на собственост. Отразени са документите, които удостоверяват правото на собственост. Нотариалният акт за правна сделка, представлява официален свидетелстващ документ и неговата официална удостоверителна сила се разпростира върху констатациите на нотариуса относно явилите се пред него лица и авторството на техните изявления, както и относно извършените от него действия във връзка с установяване на собствеността върху прехвърляното право. Материализираното в нотариалния акт изявление на ответниците Г. и В. е направено именно в качество им на нотариуси, в рамките на тяхната компетентност и по установения ред и форма. Тези нотариални актове се ползват с материална доказателствена сила, че фактите, предмет на удостоверителното изявление на нотариуса са се осъществили така, както се твърди в документа. Това означава, че до доказване на обратното съдът е длъжен да счита, че фактите, отразени в нотариалния акт, действително са се осъществили. В случая обаче няма никакви доказателства, които да опровергават тази материална доказателствена сила чрез доказване на невярността на актовете. Само и единствено въз основа на твърденията на страната, било то и изложени в сезиращи институциите документи, съдът не би могъл да приеме за установено, че ответниците не са спазили предвиденото в закона удостоверително производство.

С оглед на тези съображения съдът намира, че предявените срещу

ответниците Г. и В. искове за присъждане на обезщетение са неоснователни. Съдът няма да разглежда възражението за давност, тъй като по давност може да бъде погасено само основателно вземане, каквото не е вземането, предявено с настоящия иск.

Неоснователен е и искът срещу ответника А. И. П.. Както бе посочено по-горе, на 05.11.2002 г. между него и министъра на правосъдието А.С. е сключен трудов договор № ЛСИ-632/05.11.2002 г., по силата на който на П. е възложена длъжността „съдия-изпълнител-ръководител“. Той е встъпил в длъжност на 18.11.2002 г. Действително, с писмо, адресирано до ищеца, в отговор на негова молба, лицето Ю.К., посочена като зам.-министър на правосъдието, е уведомила ищеца, че в Министерството на правосъдието не са налице данни за назначаване на лицето А. И. П. на длъжност „държавен съдебен изпълнител“. Само че ищецът неправилно счита, че назначаването по смисъла на ЗСВ става със заповед. Съгласно чл.150, ал.2 ЗСВ (отм.) съдия-изпълнител се назначава от министъра на правосъдието по предложение на председателя на районния съд. Такова предложение е било изготвено, и съответно П. е бил назначен, като е сключил с министъра на правосъдието трудов договор № ЛСИ-632/05.11.2002 г. и тъй като трудовото правоотношение възниква със съответния районен съд, този трудов договор се съхранява в личното трудово досие на съдебния изпълнител в районния съд, откъдето е изискано. В потвърждение на този извод е и актът за встъпване в длъжност, в който до думата „заповед“ е посочен номерът на трудовия договор - ЛСИ-632/05.11.2002 г. По тези съображения не е основателен и искът за обявяване на нищожност на постановлението за възлагане.

Неоснователен е и искът, предявен срещу „Ю.Б.“ АД като правоприменник на „Е.“ АД. Не се установява никакво противоправно действие или бездействие, извършено от служители на банката при учредяване на договорната ипотека и при осъществяване на правата по нея. Както бе посочено по-горе, нотариалният акт за учредяването ѝ е напълно валиден и издаден при спазване на реда и формата, които се изискват, поради което се ползва с материална доказателствена сила, която важи спрямо всички и ползва всички. Затова е напълно несъстоятелно да се твърди, че осъществявайки правата си, банката е причинила на ищеца вреди.

Възраженията, изложени в исковата молба по отношение на действията по публичната продажба на процесния имот, няма да бъдат разглеждани. Процесуалният път за отстраняване на нарушенията, допуснати при публична продажба, завършила с възлагане, е обжалване на възлагането, а исковата защита е допустима, само когато възлагането не е обжалвано и на точно определени основания - при нарушение на чл. 490 ГПК и при невнасяне на цената.

От изложено по-горе следва извод, че наличието на първия обективен елемент от деликтния състав на непозволеното увреждане –противоправно деяние, не е установено по делото. Отговорността за непозволено увреждане

предпоства вредите да са от неправомерно деяние, т. е. да е извършено в нарушение на определени законови разпоредби. Предвид на тези съображения съдът намира, че доказателствата по делото не обуславят извод за извършено противоправно деяние от ответниците, което да ангажира отговорността им за непозволено увреждане.

Искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди също е изцяло неоснователен и защото по делото не бяха събрани никакви доказателства, при доказателствена тежест на ищеца, за претърпени от него болки и страдания, причинени от действията на ответниците.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на К. П. Г. сумата от 1000 лв. По отношение на останалите ответници по делото няма данни да са направили такива разходи.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по чл.45 ЗЗД във връзка с чл.73 ЗННД и чл.49 ЗЗД иски от П. Ж. П. от гр. Х., сега в затвора в гр. С.З., ЕГН ***** против К. П. Г. от гр. Х., ***; К. В. В.-К. от гр. Х., ***; “Ю.Б.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., *** и А. И. П. от гр. Х., ***, ЕГН ***** за заплащане на сумата от 300 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, 100 000 лв. от които за лишаване от ползване на собствения му недвижим имот, представляващ ПИ VI-177, кв.13 по плана на гр. Х., ***, цялото от 1320 кв.м по нотариален акт № 185/1951 г., а по скица с площ от 1090 кв.м, при неуредени регулационни отношения, ведно с построените в него жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м, с граници на имота: ПИ V-176, VII-166 и VII-167, улица, XVIII 179 и XVII-527, за периода от 19.09.2005 г. до датата на исковата молба – 20.04.2022 г., и 200 000 лв. за стойността на съборените през годините жилищна сграда (къща) със застроена площ 70 кв.м, стопанска сграда от 24 кв.м и гараж от 34 кв.м; и за заплащане на сумата от 200 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи негативни емоции, страдания и мъка, като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. Ж. П. от гр. Х., сега в затвора в гр. С.З., ЕГН ***** против К. П. Г. от гр. Х., ***; К. В. В.-К. от гр. Х., ***; “Ю.Б.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., *** и А. И. П. от гр. Х., ***, ЕГН ***** иск за обявяване за нищожно постановление за възлагане от 06.12.2004 г., издадено по изп.д. № 1337/2003 г. по описа на СИС при РС Хасково, като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК П. Ж. П. от гр. Х., сега в

затвора в гр. С.З., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на К. П. Г. от гр. Х., *** сумата от 1000 лв., представляваща направените по делото разноси за възнаграждение за един адвокат.

Решението е постановено при участието на ЗАД „А.Б.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. С., ***.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Стара Загора: _____